

те за жените мюсюлманки в този регион шалвари (а на места, особено в селските региони, и до днес продължават да ги носят), т.е. това е тяхното 'традиционно' облекло. В София местните цигани са били до преди две-три поколения мюсюлмани, след което постепенно преминават към православно християнство (а в ново време и към евангелизма). Многобройни писмени свидетелства и фотографии, от края на XIX в. до към 40-те години на XX в., ясно показват, че циганските жени по това време са се обличали със шалвари, които и до 80-те години на XX в. са празнично облекло, което се облича само на сватба или на други големи семейни тържества. В София съществуват (или поне доскоро съществуваха) няколко цигански музикално-танцови ансамбли, възникнали по различни проекти на ромския неправителствен сектор, и във всички от тях младите момичета са облечени в сценични костюми, включващи дълги и широки поли, добре познати от репертоара на Театър 'Ромэн', възприемани както от самите участници, така и от зрителите (и цигани, и не-цигани) като 'традиционни цигански носии' ...

На Балканите музиката, изпълнявана от цигани, векове наред активно присъства в живота на цялото общество под различни форми – както в условията на Османската империя, така и в новите независими държави, възникнали през модерната епоха. Циганите музиканти на Балканите изпълняват най-често образци от музиката на околното им население (включително и като военни музиканти), но заедно с това създават и собствени музикални форми. Циганската музика на Балканите се базира на местните културни и музикални традиции и се вписва органично в общия музикален комплекс на региона, превръщайки се в негова съставна част още в предмодерната епоха. През последните няколко десетилетия този процес продължава активно да се развива, и циганската музика се превръща постепенно във важен сегмент от бурно развиващата се нова балканска музика, базирана на общите за целия регион музикални традиции. Тази музика, отричана от